

ת"פ 39213/02/21 - מדינת ישראל נגד ויסאם בן יוסף יאסין,, מוחמד בן שעלאן יאסין,

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 39213-02-21 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר)
ת"פ 32142-01-21 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר)

בפני כבוד השופט דניאל פיש
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים
1. ויסאם בן יוסף יאסין,
2. מוחמד בן שעלאן יאסין,

בשם המאשימה: עו"ד כאיד רחאל

בשם נאשם 1: עו"ד אברהמים כנאענה

בשם נאשם 2: עו"ד ויסאם לידאווי

גזר דין

1. הנאשמים הודו במסגרת כתב אישום מתוקן בשני אישומים. באישום הראשון, יידוי של אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(ב) +סע' 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (מספר עבירות) (להלן: "**חוק העונשין**") ובאישום השני (הנאשם 2 בלבד) בהפרה הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.
2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן (איחוד משפטים), ביום 7.1.2021 בשעה 17:20 הנאשמים עמדו בתחנת אוטובוס בסכנין וניסו לעלות לאוטובוס שחלף במקום. הנהג לא היה מוכן להעלותם כיוון שהתחנה נועדה להורדת נוסעים בלבד, ובתגובה הנאשמים קיללו את הנהג והתפתח עימות מילולי, שלאחריו המשיך האוטובוס בנסיעתו.
3. סמוך לשעה 17:39 הגיע האוטובוס לעראבה ואז הגיעו הנאשמים בתוך רכב פרטי בו נהג אדם שלישי וחסמו את מסלול נסיעת האוטובוס. הנאשמים יצאו מהרכב, התקרבו לאוטובוס וכאשר זיהו את הנהג נטלו לידיהם מספר אבנים ויידו אותן בעוצמה לעבר חלקו הקדמי וצדו הקדמיים של האוטובוס. כל זאת עשו כאשר האוטובוס נוסע באיטיות בכיכר בניסיון לצאת מהמקום. האבנים פגעו בחלק הקדמי ובצדדיו הקדמיים של האוטובוס גרמו לנזקים כלהלן: חלון הנהג התנפץ, שמשות החזית התנפצה באופן חלקי, חלון דלת ימנית קדמית ניזוקה והתנפצה כולה, מחסום הזכוכית הפנימי שליד מושב הנהג, ניזוק והתנפץ. עלות הנזק הוערכה בסך של 24,350 ₪.

עוד וכתוצאה ממעשי הנאשמים נחבל המתלונן בשפתו התחתונה. יצוין שבאוטובוס באותה עת נמצאה נוסעת אחת והנהג.

4. על פי האישום השני, ביום 7.1.2021 נאשם מס' 2 עוכב לחקירה ושחרר לתנאים של מעצר בית מלא למשך 5 ימים בין 7.1.2021 ל- 13.1.2021 הפר הנאשם מס' 2 את מעצר הבית כאשר נסע לערד שם שהה עד ליום 13.2.2021 אז הסגיר את עצמו למשטרה.

טענות המדינה לעניין העונש

5. נטען שמדובר במעשים חמורים בכל הקשור לזריקת האבנים על האוטובוס, שהמענה ההולם להם תואר בע"פ 2432/15 כהטלת מאסר בפועל. נטען שמעשים מעין אלה עלולים להסתיים בתוצאה קטלנית (ע"פ 5371/14).

6. נטען שהערכים המוגנים שנפגעו היו ערך החיים ושלמות הגוף ושלומם של משתמשי הדרך. נטען שבמקרה דנן נפגעו הערכים המוגנים בעוצמה גבוהה.

7. המדינה אזכרה את הפסיקה הבאה:

- ת"פ 18225-05-19 **מדינת ישראל נ' דמלוא דוד נגוסה** (13.11.2019); בגין עבירה לפי סעיף 332 א(א) לחוק העונשין וסעיף 452 לחוק העונשין והליך נוסף שצורף בגין עבירת איומים כאשר הנאשם הורשע בשתי עבירות של יידוי אבן לעבר שני כלי תחבורה בעת שהיה שתוי (אוטובוס ורכב פרטי), הוטלו 25 חודשי מאסר בפועל. יוער כי לנאשם היה עבר פלילי מכביד

- בת"פ 26470-10-17 **מדינת ישראל נ' סולטן הואשלה** (24.10.2018); בגין יידוי אבנים לעבר שני כלי תחבורה בכביש מהיר, אוטובוס שהסיע ילדים כאשר נוסעת אחת איבדה שיווי משקלה ונפלה בתוך האוטובוס ואיבדה את הכרתה ושברה מספר צלעות, הוטלו 18 חודשי מאסר על הנאשם העיקרי ו- 16 חודשי מאסר על הנאשם השני. ערעור שהוגש על ידי הנאשם העיקרי לבית המשפט העליון נדחה לאחר שהמערער חזר בו בהמלצת בית המשפט.

- בע"פ 2432/15 **חליל עיסא נ' מדינת ישראל** (15.5.2016); בגין הרשעה בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332 (3) לחוק העונשין על ידי יידוי אבנים מגובה רב אל עבר מכוניות נוסעות בכביש למטה (לא נגרם זנק) נגזרו 16 חודשי מאסר בפועל על ידי הערכאה הדיונית. הערעור נדחה.

8. נטען למנעד ענישה רחב בעבירות מעין אלה, כל מקרה ונסיבותיו כאשר העונשים נעים בין 12 חודשים ועד ל- 60 חודשים מאסר. במקרה דנן בהתאם למדיניות הענישה, נטען למתחם ענישה הולם שבין

30-50 חודשי מאסר בפועל.

9. לעניין הפרת הוראה חוקית, נטען למתחם שבין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל.

10. באשר לעונש הראוי בתוך המתחמים ביחס לנאשם 1 ובהיעדר אפיק שיקומי לגביו, נטען לענישה באמצע המתחם וביחס לנאשם 2, שהוא נעדר עבר פלילי נטען שיש למקם את העונש בחלקו התחתון של שני המתחמים, לצד מאסרים מותנים ופיצוי.

עמדת ב"כ הנאשם 1

11. נטען שמדובר בנאשם צעיר, שלחובתו הרשעה אחת בהיותו קטין. נטען שהנאשם 1 הודה בעובדות כתב האישום בלי תיקון. נטען שהנאשם עצור מזה תקופה ארוכה, יותר מ-9 חודשים.

12. נטען שיש להתחשב בתקופת המעצר ובהודאה שחסכה זמן שיפוטי. נטען שיש בכך כדי להעיד על לקיחת אחריות מטעם הנאשם. ביחס לנסיבותיו האישיות, נטען כי אביו נפטר לפני כ-7 שנים עת היה בן 18. באשר למתחם העונש נטען כי מדובר בעבירה פחות חמורה מעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונטען למתחם שמתחיל במאסר בעבודות שירות ומגיע עד ל-18 חודשים. נטען כי בנסיבות העניין הנאשם ריצה את עונשו בתקופת המעצר.

13. הסנגור הפנה לפסיקה ת"פ 38705-07-13 **מדינת ישראל נ' ראובן מאיר כהן ואח'** (7.1.2016); שם בגין ביצוע עבירות לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין נקבע מתחם שבין מספר חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל והוטלו 8 חודשים על כל ששת הנאשמים באותו מקרה (חלקם קטינים וחלקם עם תסקירים חיוביים). ערכאת הערעור התערבה והקלה על העונש שניתן ביחס לשניים מהם לשישה חודשים. באותו מקרה יידו עשרות אבנים כאשר היו רעולי פנים לעבר כלי רכב משטרהיים בשומרון. (ע"פ 1176/16 **ראובן מאיר כהן נ' מדינת ישראל**, (15.5.16).

14. ביחס לפסיקה שהגישה המדינה נטען כי לא הוטלו עונשים חמורים יותר מ-18 חודשי מאסר.

נטען שיש להתחשב בגילו הצעיר של הנאשם כאמור בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** וכמו כן נטען שיש להתחשב בנסיבותיו האישיות בגזירת העונש בתוך המתחם ולהסתפק בימי המעצר ולחילופין להטיל עד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

עמדת ב"כ הנאשם 2

15. ב"כ הנאשם 2 טען שהודאת הנאשם משקפת קבלת האחריות וחסך מזמנו היקר של בית המשפט וחסך את עדותם של 29 עדים. נטען שנאשם 2 פעל עידנא דריתחא ללא כוונה אמתית לבצע את העבירה וללא תכנון מוקדם ומבלי שהיה סכסוך קודם בינו לבין הנהג או אף היכרות ביניהם.

נטען שחמתו של הנאשם עלה כיוון שהאוטובוס היה ריק ובכל זאת הנהג סירב להעלות אותו.

נטען שהנאשם לא אימץ אורח חיים עברייני ואין לחובתו הרשעות קודמות. נטען שחווית המעצר הייתה מרתיעה עבורו ושיש לו נסיבות אישיות מיוחדות, בעיקר בקשר לבריאות אביו המאושפז בבית חולים ונמצא על ערש הדווי.

16. הסנגור הפנה ל- 29338-08-14 מדינת ישראל נ' דדון (9.7.15) שם בגין עבירתה לפי סעיף 332(3) לחוק העונשין הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל (היתה המלצה חיובית משירות המבחן) ולת"פ 76969-11-17 מדינת ישראל נ' אבוסינור שם הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל בגין אותן עבירות. בנוסף הפנה לת"פ 13945-05-20 מדינת ישראל נ' דיאלדין בדר (4.1.2021) שם הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל ולת"פ 2547-08-16 מדינת ישראל נ' יצחק כהן (17.7.2019) שם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל. נטען שבמקרים כגון דה הפסיקה נעשה בין 7 חודשי מאסר ועד ל- 12 חודשי מאסר.

בנסיבות המקרה נטען שיש להסתפק בתקופת המעצר.

עמדת הנאשמים

17. שני הנאשמים הביעו צער על מעשיהם.

נאשם 1 הודיע שבכוונתו לחזור למסלול חיים תקין ולהתחתן בקרוב ונאשם 2 טען שלמד לקח וביקש לחזור לצדו של אביו החולה.

דין

18. הנאשם 1 עצור מיום 7.1.2021, ונאשם 2 עצור מיום 13.2.2021.

לחובתו של נאשם 1 הרשעה אחת בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש והרשעה נוספת בגין השגת גבול פלילית בצוותא, קשירת קשר לעשות פשע וגניבת רכב והיזק לרכוש במזיד בצוותא והסתייעות ברכב לעבור עבירה.

19. הפסיקה התייחס בחומרה למעשים של ידיו אבנים על כלי תחבורה לפי כל אחת מהחלופות שבחוק העונשין:

"יידיו או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה (סעיף 332א בחוק העונשין): בדומה לעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה (סעיף 332 בחוק), גם העבירה של יידיו אבן לעבר כלי תחבורה (סעיף 332א בחוק), על שתי חלופותיה, נועדה להגן על הערך שלמות גופם ונפשם של הנוסעים בנתיב תחבורה, על הבטחת תנועה בטוחה בדרך ועל שלמות רכושם (כלי הרכב) של הנוסעים (השוו לאמור בעניין הערך המוגן בעבירה לפי סעיף 332 בע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.2005), כבוד הנשיא א' ברק, פסקה 11 (להלן - עניין אלקורעאן)).

העבירה לפי סעיף 332א(א) בחוק, שבה הורשע הנאשם אוסרת על יידיו אבן או חפץ "לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה בנסיבות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה". העונש שנקבע לעבירה זו הועמד על עשר שנות מאסר. חומרתה של עבירה זו פחותה מזו הקבועה בסעיף 332א(ב), שעונשה עשרים שנות מאסר, הכוללת את יסוד המטרה והכוונה "לפגוע בנוסע או במי שנמצא בקרבה כאמור" (דיון בעניין יסוד המטרה, שאינו נוגע לעניינו, ראו למשל, בעניין אלקורעאן, פסקאות 6-11).

חרף השונות בין העבירה שבה הורשע הנאשם לבין העבירות לפי סעיפים 332 ו-332א(ב) בחוק וכפי שעמד על כך בית המשפט העליון לא אחת, כל יידיו אבן לעבר כלי תחבורה הוא חמור ופגיעתו בערכים האמורים, שעליהם נועדה העבירה להגן, היא קשה. זאת ללא קשר למניע ליידיו האבן או לתוצאתו. "הרי משליך האבן אינו יודע מה תהא תוצאת מעשהו, האם תפגע האבן בפח הרכב ותטיל אימה בלא נזק פיסי לאדם, למצער, או האם תיפול על הכביש ולא תגרום נזק, או שמא תחדור בעד השמשה ותקפח חיים או תפגע קשות" (ע"פ 4080/06 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2007), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה ד(ד). ראו גם ע"פ 4307/06 פלוני נ' מדינת ישראל (22.01.2007), כבוד השופט א' רובינשטיין, פסקה ה(1)).

(ת"פ 18225-05-19 לעיל)

20. במקרה דנן נפגעו הערכים המוגנים של שמירת שלום הציבור, ושמירת שלומם של המשתמשים בדרכים. מבחינת תכנון אין זה ברור שהתקיים תכנון מוקדם לביצוע העבירה, לעומת זאת, האחריות בגין ביצועה נמצאת באופן בלעדי אצל הנאשמים. על בסיס מדיניות הענישה שמשתקפת מהפסיקה שהציגו הצדדים ובנסיבות המקרה הגעתי למסקנה שמתחם הענישה ההולם נמצא בין 9 חודשים ל- 40 חודשי מאסר בפועל.

מתחם הענישה ההולם בגין הפרת הוראה חוקית נמצא בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל.

21. באשר לפסיקת הענישה בתוך המתחם, יש להתחשב בהודאה המוקדמת וקבלת האחריות מצד הנאשמים. לנאשם 1 עבר פלילי ולעומת זאת נאשם 2 חסר עבר פלילי אולם לחובתו עבירה נוספת. אשר על כן, אני מטיל עונשים כדלקמן:

על נאשם 1-

- 16 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 7.1.2021.

- 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים כאשר התנאי יופר במידה והנאשם יבצע עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

- פיצוי לחברת האוטובוסים בסך 12,000 ₪ ופיצוי בסך 1,000 ₪ לנהג האוטובוס לתשלום עד ליום 31.12.2021.

על נאשם 2-

- 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 13.2.2021.

- 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים כאשר התנאי יופר במידה והנאשם יבצע עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

- פיצוי לחברת האוטובוסים בסך 12,000 ₪ ופיצוי בסך 1,000 ₪ לנהג האוטובוס לתשלום עד ליום 31.12.2021.

לפני סיום אעיר כפי שהערתי לפני כחודש בעת הטיעונים לעונש, רצוי שהנאשם 2 יגיש בקשה מתאימה להתיר לו לצאת אל בית החולים כדי לראות את אביו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.